

Laat het feest beginnen!

Ook verscheen van Niccolò Ammaniti:

Ik ben niet bang
Ik haal je op, ik neem je mee
Zo God het wil
Kieuwen
Jij bent mijn schat
Het laatste oudejaar van de mensheid
Ik en jij

Niccolò Ammaniti

Laat het feest beginnen!

Vertaald uit het Italiaans door Etta Maris

Lebowski Publishers, Amsterdam 2011

Eerste druk, februari 2010
Tweede druk, maart 2010
Derde druk, oktober 2011

Oorspronkelijke titel: *Che la festa cominci*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Mondadori, 2009
© Niccolò Ammaniti, 2009
© Vertaling uit het Italiaans: Etta Maris, 2010
© Nederlandse uitgave: Lebowski, Amsterdam 2011
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Foto auteur: Hollandse Hoogte / Grazia Neri
Typografie: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 488 1116 8
NUR 302

www.niccoloammaniti.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Laat het feest beginnen!

*Voor Anatole,
die mij uit een doos heeft gebaald*

Inhoud

DEEL EEN

Genesis 9

DEEL TWEE

Het feest 97

DEEL DRIE

Katakumba 241

DEEL VIER

Vier jaar later 297

DEEL EEN

Genesis

Suicide is painless
It brings on many changes.
The game of life is hard to play
I'm gonna lose it anyway
The losing card I'll someday lay
So this is all I have to say.

M*A*S*H, 'Suicide Is Painless'

Je bent sterk, je bent mooi, je bent onverslaanbaar,
je bent onomkoopbaar, je bent een... ah... ah...
singer-songwriter

EDOARDO BENNATO, 'Cantautore'

1.

De Beesten van Abaddon zaten aan een tafeltje in Pizzeria Jerry 2 in Oriolo Romano.

Hun leider, Saverio Moneta, bijgenaamd Mantos, was bezorgd.

De toestand was kritiek. Als hij er niet in zou slagen opnieuw de leiding over de sekte in handen te krijgen, zou dit weleens de laatste bijeenkomst van de Beesten kunnen zijn.

De leegloop was kort geleden begonnen. Als eerste was Paolino Scialdone, bijgenaamd de Zeisman, weggegaan. Zonder een woord te zeggen had hij hen in de steek gelaten en was hij overgelopen naar de Kinderen van de Apocalyps, een satanische groep in Pavia. Een paar weken later had Antonello Agnese, bijgenaamd Molten, een tweedehands Harley-Davidson gekocht en zich aangesloten bij de Hells Angels van Subiaco. En ten slotte was Pietro Fauci, bijgenaamd Nosferatu, rechterhand van Mantos en historische grondlegger van de Beesten, getrouwd en eigenaar geworden van een winkel in thermohydraulica in Abetone.

Ze waren nu nog maar met z'n vieren.

Er moest heel ernstig gepraat worden, ze moesten opnieuw tot gehoorzaamheid worden gedwongen en er moesten nieuwe volgelingen worden geronseld.

'Mantos, wat neem jij?' vroeg Silvietta, de vestaalse maagd van de groep. Een uitgedroogde krent met bolle ogen die uitpilden onder de smalle wenkbrauwen die te hoog op haar voorhoofd stonden. Aan een neusvleugel en midden op haar lip droeg ze een zilveren ringetje.

Saverio wierp een terloopse blik op de menukaart. ‘Ik weet niet... Een pizza marinara? Nee, beter maar van niet, knoflook valt me altijd zo zwaar op de maag... Vooruit, ik neem de pappardelle.’

‘Die maken ze hier niet zo goed klaar, maar het is wel lekker!’ luidde de goedkeurende reactie van Roberto Morsillo, bijgenaamd Murder, een dikzak van bijna twee meter met lang, zwart geveerd haar en een vette bril. Hij droeg een uitgelubberd Slayer-shirt. Hij kwam uit Sutri, studeerde rechten in Rome en werkte in het Brico doe-het-zelfcenter in Vetralla.

Saverio keek eens goed naar zijn discipelen. Hoewel ze over de dertig waren, kleedden ze zich nog steeds als een stelletje armzalige heavy metalfans. En dat terwijl hij niets anders deed dan ze op het hart te drukken: jullie moeten er normaal uitzien, geen piercings, geen tatoeages, geen studs... Maar ze wilden niet luisteren.

Je moet roeien met de riemen die je hebt, dacht hij gelaten bij zichzelf.

Mantos keek op, zijn beeld werd weerkaatst in de spiegel van Birra Moretti-bier die achter de bar van de pizzeria hing. Spichtig, een meter tweeënzeventig, metalen bril, donker haar, gekamd met een scheiding aan de linkerkant. Hij droeg een azuurblauw overhemd met korte mouwen en dichtgeknoopt tot zijn kin, een donkerblauwe ribfluwelen broek en collegeschoenen.

Een normale kerel. Net als alle grote voorvechters van het Kwaad: Ted Bundy, Andrej Chikatilo, Jeffrey Dahmer, de kannibaal van Milwaukee. Mannen die je niet eens zouden opvallen als je ze op straat tegenkwam. Maar zij waren wel de lievelingskinderen van de duivel.

Wat zou Charlie Manson in mijn plaats hebben gedaan als hij zulke armzalige volgelingen had gehad?

‘Meester, we willen met je praten... We hebben eens nagedacht over de sekte...’ overviel Edoardo Sambreddero, bijgenaamd Zombie, hem. Zombie was de vierde van de groep, een lange darm die niet tegen knoflook, chocola en koolzuurhoudende frisdrank kon. Hij leed aan aangeboren oesophagitis. Hij hielp zijn vader met het monteren van elektrische installaties in Manziana. ‘Feitelijk bestaan wij als sekte niet.’

Saverio vermoedde waar zijn aanhanger heen wilde, maar deed alsof hij het niet begreep. ‘Wat bedoel je?’

‘Hoe lang geleden hebben wij de bloedeed afgelegd?’

Saverio haalde zijn schouders op. ‘Dat zal een paar jaar geleden zijn geweest.’

‘Op internet staat bijvoorbeeld nooit iets over ons. Maar over de Kinderen van de Apocalyps wordt wel heel veel geschreven,’ fluisterde Silvietta met zo’n zacht stemmetje dat niemand haar hoorde.

Zombie wees met een soepstengel naar zijn baas. ‘Wat hebben we in al die tijd feitelijk gedaan?’

‘Van al die dingen die jij had beloofd, wat hebben we daarvan feitelijk gedaan?’ sloot Murder zich aan. ‘Mensenoffers ho maar, en je had gezegd dat we er heel veel zouden brengen. En die initiatieriten met maagden? En die satanische orgieën?’

‘Maar we hebben wel een mensenoffer gebracht, en hóé,’ preciseerde Saverio geïrriteerd. ‘Het is misschien niet helemaal gelukt, maar we hebben het wel gedaan. En ook een orgie.’

Een jaar daarvoor, in november, had Murder in de trein naar Rome Silvia Butti leren kennen, een forensenstudente aan de faculteit Psychologie. Ze hadden allerlei gemeenschappelijke belangstellingen: liefde voor Lazio, horrorfilms, Slayer en Iron Maiden oftewel de good old heavy metal uit de jaren tachtig. Ze waren gaan chatten op msn en zagen elkaar elke zaterdagmiddag op de Via del Corso.

Saverio kwam met het idee om Silvia Butti in het bos bij Sutri te offeren aan Satan.

Er was echter een probleem. Het slachtoffer moest maagd zijn.

Murder had zijn woord gegeven. ‘Ik heb alles geprobeerd, maar toen ik haar wilde neuken, was er geen sprake van.’

Zombie was gaan lachen. ‘Is het misschien in je hoofd opgekomen dat ze helemaal geen zin had om te neuken met een vetzak als jij?’

‘Eikel, ze heeft zelf gekozen voor kuisheid. Dat meisje is honderd procent maagd. En sorry hoor, maar stel dat ze het niet is, wat gebeurt er dan?’

Saverio, leider en theoreticus van de groep, was bezorgd. ‘Nou, dat zou behoorlijk erg zijn. Dan zou het offer geen zin hebben, of erger nog, dan zou het zich zelfs tegen ons kunnen keren. Als de helle machten niet tevreden zijn, kunnen ze ons aanvallen en vernietigen.’

Na urenlang discussiëren en speuren op internet hadden de Beesten besloten dat de ongereptheid van het slachtoffer geen voorwaarde was. Vervolgens waren ze een plan gaan bedenken.

Murder had Silvia Butti uitgenodigd om een hapje te eten in Oriolo Romano. Daar, bij kaarslicht, had hij haar verwend met rijstballetjes, stokvis en een enorm glas bier waar hij drie tabletjes rohypnol in had opgelost. Aan het eind van de maaltijd kon de studente amper op haar benen staan en brabbelde ze onbegrijpelijke woorden. Murder had haar in de auto getild en met de smoes dat ze naar het meer van Bracciano gingen om te kijken hoe de zon opkwam, had hij haar meegenomen naar het bos bij Sutri. Daar hadden de Beesten van Abaddon van blokken tufsteen een offeraltaar opgericht. Het half bewusteloze meisje was uitgetkleed en op het altaar gelegd. Saverio had de Boze aangeropen, een kip de kop afgehakt en het bloed over het naakte lichaam van de studente gesprenkeld, waarna ze haar allemaal hadden genomen. Vervolgens hadden ze een gat gegraven en haar daar levend in begraven. De rite was voltrokken en de sekte was begonnen aan zijn reis naar de duistere territoria van het Kwaad.

Het probleem had zich drie dagen later voorgedaan. De Beesten kwamen juist uit bioscoop Flamingo, waar ze *Doe deze deur niet open: het begin* hadden gezien, toen ze op Silvia stuitten. Het meisje zat op een bankje in het plantsoen een broodje te eten. Ze herinnerde zich niet veel van de avond, maar had wel het gevoel dat het gezellig was geweest. Ze vertelde dat ze, toen ze onder de grond wakker was geworden, was gaan graven tot ze boven kwam.

Saverio had haar in de sekte opgenomen als officiële priesteres. Een paar weken later verloofde ze zich met Murder.

‘Ja, dat is waar, jullie hebben een orgie gehad,’ giechelde Silvietta verlegen. ‘Dat hebben jullie me wel honderd keer verteld.’

‘Ja, maar jij was geen maagd. En dus is de mis feitelijk niet gelukt...’ zei Zombie.

‘Maar hoe konden jullie nou denken dat ik maagd was? Mijn eerste relatie...’

Saverio onderbrak haar. ‘Hoe dan ook, het was een satanische rite...’

Zombie wilde van onderwerp veranderen. ‘Oké, genoeg over het offer. Wat hebben we nog meer gedaan?’

‘We hebben een paar schapen gekeeld, geloof ik. Of niet?’

‘En verder?’

Mantos verhief ongewild zijn stem. ‘En verder? En verder? Verder hebben we die graffiti aangebracht op het viaduct van Anguillara Sabazia!’

‘Toe maar! Wist je dat Paolino samen met die gasten in Pavia een non de buik hebben opengesneden?’

Het enige wat de leider van de Beesten van Abaddon kon doen, was een glas water achteroverslaan.

‘Mantos? Hoor je wat ik zeg?’ Murder zette zijn hand naast zijn mond. ‘Ze hebben een non van achtenvijftig de buik opengesneden.’

Saverio haalde zijn schouders op. ‘De gebruikelijke flauwekul. Paolo wil ons jaloers maken, hij heeft er spijt van dat hij ons heeft verlaten.’ Maar hij had het gevoel dat het helemaal geen flauwekul was.

‘Kijk jij soms nooit televisie?’ vervolgde Murder meedogenloos. ‘Weet je nog die non uit Caianello, die onthoofd is teruggevonden in de buurt van Pavia?’

‘Nou en?’

‘Dat waren de Kinderen van de Apocalyps. Ze hebben haar opgepikt bij een bushalte en vervolgens heeft Kurtz haar met een dubbele bijl onthoofd.’

Saverio had een hekel aan Kurtz, de leider van de Kinderen van de Apocalyps van Pavia. Altijd het beste jongetje van de klas. Altijd degene die de heftigste dingen deed. Bravo, Kurtz! Complimenten! Jij bent de beste!

Saverio streek met zijn hand over zijn gezicht. ‘Goed, jongens...

Jullie moeten ook bedenken dat ik een heel zware tijd achter de rug heb. De geboorte van de tweeling, die verdomde hypotheek op het nieuwe huis.'

'Hoe gaat het eigenlijk met de kleintjes?' vroeg Silvietta.

'Eén brok spijsverteringskanaal. Eten en kakken. En 's nachts gunnen ze ons geen moment rust. Ze hebben nu rodehond. Plus dat Serena's vader is geopereerd aan zijn heup en de hele meubelmakerij nu op mij neerkomt. Vertellen jullie mij maar eens hoe ik dan nog tijd moet vinden om iets te organiseren voor de sekte.'

'Luister, heb je in de winkel nog wat aanbiedingen staan? Ik moet een driepersoonsslaapbank hebben, mijn kat heeft mijn oude kapotgemaakt,' vroeg Zombie.

De leider van de Beesten luisterde niet, hij dacht aan Kurtz Minetti. Een dwerg. Banketbakker van beroep. Eerder had hij al eens een vertegenwoordiger in huishoudelijke apparaten in brand gestoken en nu had hij een non onthoofd.

'Hoe dan ook, jullie zijn ondankbare honden,' en hij wees ze een voor een aan. 'Ik werk me in het zweet voor deze sekte. Als ik er niet was om jullie in te wijden in de cultus van de onderwereld, dan zouden jullie nu nog steeds *Harry Potter* lezen.'

'Jawel, Saverio, maar jij moet ons ook begrijpen. Wij geloven in de groep, maar zo gaat het niet langer.' Murder knabbelde zenuwachtig aan een soepstengel. 'Laten we de sekte vergeten en gewoon vrienden blijven.'

Tot het uiterste getergd, sloeg de leider van de Beesten met zijn handen op tafel. 'We doen het volgende: geef me een week de tijd; één week kun je niemand ontzeggen.'

'Wat ga je dan doen?' vroeg Silvietta, bijtend op haar lip-piercing.

'Ik denk aan een heftige actie. Een levensgevaarlijke missie...' Hij pauzeerde even. 'Maar dan mogen jullie je niet terugtrekken, want jullie hebben wel mooie praatjes, maar als het erop aankomt...' Hij zette een huilerig stemmetje op. 'Sorry, ik kan niet... Ik heb wat problemen thuis... Mijn moeder voelt zich niet lekker... Ik moet werken.' En hij keek met een veelbetekenende blik naar

Zombie, die schuld bewust het hoofd boog boven zijn bord. ‘Niet dus. Iedereen neemt dezelfde risico’s.’

‘Maar kun je er alvast iets over loslaten?’ vroeg Murder voorzichtig.

‘Nee! Ik kan jullie alleen vertellen dat het een actie is waardoor wij in één klap boven aan de hitlijst van satanische sektes in Italië zullen komen te staan.’

Silvietta greep hem bij zijn pols. ‘Mantos, alsjeblieft, vertel ons ietsjepietsje meer. Ik ben zo nieuwsgierig...’

‘Nee, nee, en nog eens nee! Jullie moeten rustig afwachten. Als ik over een week niet met een serieus plan kom, dan is het bedankt en tot ziens, dan schudden we elkaar de hand en heffen de sekte op. Goed?’

De volgelingen bogen het hoofd. De leider hief zijn blik naar het plafond en spreidde zijn armen.

‘Wie is jullie charismatische vader?’

‘Jij!’ riepen de Beesten in koor.

‘Wie heeft de Tafelen van het Kwaad geschreven?’

‘Jij!’

‘Wie heeft jullie de Liturgie van de Duisternis geleerd?’

‘Jij!’

‘Wie heeft de pappardelle met konijnragout besteld?’ vroeg de ober met een aantal dampende borden op zijn armen.

‘Ik!’ Saverio stak een hand uit.

‘Niet aanraken, ze zijn heet.’

De leider van de Beesten van Abaddon ging zitten en begon zwijgend te eten.

2.

Zo’n vijftig kilometer van Pizzeria Jerry 2 vandaan, in Rome, de hoofdstad van Italië, ploeterde een kleine Vespa met drie versnelingen tegen de Monte Mario op. Achter het stuur zat de bekende schrijver Fabrizio Ciba. De scooter stopte voor het verkeerslicht en sloeg bij groen licht de Via della Camilluccia in. Na twee kilo-

meter remde hij af voor een ijzeren hek dat wijd openstond. Naast het hek hing een koperen bord waarop stond: VILLA MALAPARTE.

Ciba schakelde naar de eerste versnelling en wilde juist de lange, met grind bedekte oprijlaan die naar de villa voerde in rijden, toen er een in een grijs flanellen pak geperste primaat voor hem verscheen. 'Meneer! Pardon, meneer! Waar gaat u heen? Hebt u een uitnodiging?'

De schrijver zette zijn schotelvormige helm af en begon in de zakken van zijn gekreukelde jasje te zoeken. 'Nee... Ik geloof niet dat ik die bij me heb... Zeker vergeten.'

De man ging wijdbeens voor hem staan. 'Dan mag u niet naar binnen.'

'Maar ik ben uitgenodigd voor...'

De uitsmijter haalde een papier tevoorschijn en zette een brillettje met rood montuur op. 'Hoe zei u dat uw naam was?'

'Dat heb ik niet gezegd. Ciba. Fabrizio Ciba.'

De man bewoog hoofdschuddend zijn wijsvinger langs de gastenlijst.

Hij heeft me niet herkend. Fabrizio vond het niet eens zo heel erg. Het was duidelijk dat de primaat geen verstand had van literatuur, maar verdorie, keek hij dan ook geen televisie? Ciba presenteerde een programma getiteld *Misdaad & Straf*. Elke woensdagavond op RAI 3. Juist voor dit soort gevallen.

'Het spijt me. Uw naam staat niet op de lijst.'

De schrijver was gekomen om de nieuwe roman van de Nobelprijswinnaar voor de literatuur, Sarwar Sawhney, te presenteren. *Een leven in de wereld*, uitgegeven door Martinelli, zijn eigen uitgeverij. Sawhney was drieënzeventig en had de prijs van de Zweedse Academie ontvangen na twee boeken te hebben geschreven die net zo belangrijk waren als het handboek privaatrecht. Ciba zou de presentatie leiden samen met Gino Tremagli, hoogleraar Anglo-Amerikaanse literatuur aan de universiteit van Rome, maar die ouwe blaaskaak was alleen uitgenodigd om de avond een officieel tintje te geven. Fabrizio had de taak om de geheime krochten van de roman uit te benen en te voeren aan het Romeinse publiek, dat erom bekendstaat erg hongerig naar cultuur te zijn.

Ciba begon nu echt nijdig te worden. ‘Luister eens. Als jij die lijst laat voor wat-ie is en je kijkt op de uitnodiging, dat witte rechthoekige kaartje dat ik helaas niet bij me heb, dan zie je daarop mijn naam staan, want ik ben de presentator van deze avond. Als je wilt, ga ik nu weg. Maar als ze mij straks vragen waarom ik er niet was, dan zeg ik dat... Hoe heet je eigenlijk?’

Gelukkig kwam er een gastvrouw met kort blond haar en een donkerblauw colbertje toegesnel. Zodra ze haar lievelingsschrijver zag op die Vespa-oldtimer, met die rebelse bos haar en die grote groene ogen, zeeg ze bijna neer. ‘Laat hem erdoor! Laat hem erdoor!’ riep ze met een schril stemmetje. ‘Zie je niet wie dat is? Dat is Fabrizio Ciba!’

En toen liep ze met van emotie verstijfde benen op de schrijver af. ‘Het spijt me verschrikkelijk. O god, wat een vreselijke blamage! Het spijt me echt ontzettend! Ik was even weg en toen was u er opeens... Het spijt me, o o, wat spijt het me... Ik...’

Fabrizio schonk het meisje een voldane glimlach.

De gastvrouw keek op haar horloge. ‘Het is al erg laat. Iedereen zal wel op u wachten. Ga, ga gauw alstublieft.’ Ze gaf de uitsmijter een por en terwijl Fabrizio langsreed, riep ze: ‘Wilt u alstublieft het boek na afloop voor me signeren?’

Ciba stalde de Vespa op de parkeerplaats en liep met de luchtige tred van een middenafstandsloper naar de villa.

Een fotograaf, verdekt opgesteld tussen de laurierstruiken, sprong de beboomde laan op en rende hem tegemoet. ‘Fabrizio! Fabrizio, weet je nog wie ik ben?’ Hij begon hem te achtervolgen. ‘We hebben samen gegeten in Milaan, in dat eethuisje... Het Schippersgezelschap... Ik had je uitgenodigd in mijn *dammuso* op Pantelleria en je zei dat je misschien zou komen...’

De schrijver trok een wenkbrauw op en bekeek de halfkale freak die bedolven was onder fototoestellen. ‘Natuurlijk weet ik het nog...’ Hij had geen idee wie hij was. ‘Maar ik ben al laat, sorry. Andere keer. Er wordt op me gewacht...’

De fotograaf bleef aandringen. ‘Luister, Fabrizio, toen ik mijn tanden poetste kreeg ik een fantastisch idee: ik wil een paar shots van je maken op een illegale vuilstortplaats.’

Voor de hoofdingang van Villa Malaparte stonden redacteur Leopoldo Malagò en hoofd van de pr-afdeling, Maria Letizia Calligari, druk te gebaren dat hij moest opschieten.

De fotograaf probeerde hem met die vijftien kilo apparatuur om zijn nek strompelend bij te houden, maar gaf niet op. ‘Het is iets heel bijzonders... cool... het afval, de ratten, de meeuwen... Zie je ’t voor je? Het opinieblad *Venerdì di Repubblica*...’

‘Sorry, andere keer.’ En hij wierp zich tussen het tweetal bij de deur.

De fotograaf boog uitgeput voorover terwijl hij op zijn milt drukte. ‘Mag ik je een dezer dagen bellen?’

De schrijver nam niet de moeite hem te antwoorden.

‘Fabrizio, wat ben je weer een... Die Indiër is al een uur geleden gearriveerd. Die eikel Tremagli wilde al zonder jou beginnen.’ Malagò duwde hem naar de zaal, terwijl mevrouw Calligari mopperend zijn overhemd in zijn broek stopte: ‘Kijk nou toch hoe je eruitziet! Je lijkt wel een landloper. De zaal zit vol. De burgemeester is er zelfs. Doe je gulp dicht.’

Fabrizio Ciba was eenenveertig jaar, maar voor iedereen de jonge schrijver. Dat bijvoeglijk naamwoord, dat regelmatig in de krant en andere media werd herhaald, had een wonderbaarlijke uitwerking op zijn uiterlijk. Fabrizio zag er niet ouder uit dan tweeëndertig. Hij was mager en gespierd zonder naar de sportschool te gaan. Hij was elke avond dronken maar zijn buik was nog steeds zo plat als een tafel.

Compleet het tegengestelde was zijn redacteur, Leopoldo Malagò, genaamd Leo. Malagò was vijfendertig maar je zou hem op zijn zachtst gezegd vijfenveertig geven. Hij had zijn haar al op jonge leeftijd verloren, maar er waren een paar dunne donshaartjes aan zijn schedel blijven vastzitten. Zijn wervelkolom stond scheef en volgde de kromming van de Philippe Starckstoel waarop hij tien uur per dag doorbracht. Zijn wangen hingen slap omlaag en bedekten als een barmhartig toneelgordijn zijn driedubbele onderkin. Hij was zo slim geweest om zijn baard te laten staan, maar die was niet zo dichtbegroeid dat alle heuvels en dalen helemaal bedekt werden. Hij had een opgezette buik alsof hij met een com-

pressor was opgepompt. Uitgeverij Martinelli beknibbelde niet op de kosten voor voedsel van haar redacteurs. Dankzij een speciale creditcard konden zij zich volstouwen in de beste en duurste restaurants en daarbij auteurs, zondagsschrijvers, dichters en journalisten uitnodigen voor werkschranpartijen. Het resultaat van dat beleid was dat de redacteurs van Martinelli een stel vetgemeste fijnproevers was met enorme hoeveelheden cholesterolmoleculen die ongestoord door hun aderen navigeerden. Kortom, ondanks zijn schildpadbrilletje, zijn baard die hem deed lijken op een Sefardische Jood uit New York en zijn soepele moerasgroene pakken, moest Leo het bij zijn amoureuze veroveringen hebben van zijn macht, zijn gewetenloosheid en zijn stompzinnige kopigheid. Dat gold niet voor de vrouwen bij Martinelli. Ze kwamen de uitgeverij binnen als kleurloze secretaresses en ondergingen tijdens hun staat van dienst voortdurende transformaties dankzij de enorme investeringen in hun persoon. Op hun vijftigste waren het kille stoten zonder leeftijd, vooral als ze een pr-functie vervulden. Maria Letizia Calligari was daar een prachtig voorbeeld van. Niemand wist hoe oud ze was. Sommigen zeiden dat ze zestig was maar er jonger uitzag, anderen zeiden dat ze dertig was maar er ouder uitzag. Ze had nooit identiteitspapieren bij zich. Kwade tongen beweerden dat ze geen auto reed om geen rijbewijs te hoeven hebben. Voor het Verdrag van Schengen ging ze altijd alleen naar de boekenbeurs in Frankfurt zodat ze aan niemand haar paspoort hoefde te laten zien. Maar één keer had ze toch een fout gemaakt. Op een avond tijdens de Salone del Libro in Turijn had ze zich laten ontvallen dat ze Cesare Pavese persoonlijk had gekend.

‘Denk erom, Fabrizio, ga die arme Tremagli niet meteen bestoken,’ smeekte Maria Letizia.

‘Toe, vooruit. Laat die lieverdjes maar eens een poepje ruiken.’ Malagò duwde Fabrizio naar de vergaderzaal.

Ciba had een trucje om zichzelf op te laden wanneer hij de arena betrad. Hij dacht aan Muhammad Ali, de grote bokser, aan hoe die schreeuwde en terwijl hij naar de ring liep zichzelf ophitste met: ‘Ik vermorzel hem! Ik geef hem niet eens de tijd om me te zien, want dan ligt hij al gestrekt op de mat.’ Hij maakte twee

sprongetjes op de plaats. Hij liet zijn nekwervels kraken. Hij haalde zijn handen door zijn haar. En opgeladen als een batterij liep hij de grote, met fresco's versierde zaal in.

3.

De leider van de Beesten van Abaddon zat achter het stuur van zijn Ford Mondeo in het verkeer dat richting Capranica stroomde. Op dat stuk van de weg bleven de winkelcentra laat open en was er altijd vertraging. Over het algemeen vond Saverio het niet erg om in de file te staan, dat was het enige moment van de dag dat hij in alle rust kon nadenken over zijn eigen dingen. Maar nu was hij veel te laat. Serena zat met het eten op hem te wachten. En hij moest ook nog langs de apotheek om koortswerende middelen te halen voor de tweeling.

Hij dacht terug aan de bijeenkomst. Erger had het niet kunnen verlopen en toch had hij zich zoals gewoonlijk weer in de nesten gewerkt. Waarom had hij tegen de Beesten gezegd dat hij de sekte zou ontbinden als hij niet binnen een week met een plan zou komen? Hij had nog helemaal geen ideeën en om een satanische actie voor te bereiden, had je tijd nodig, dat weet iedereen. De afgelopen periode had hij geprobeerd een missie te verzinnen, maar hij had niets kunnen bedenken. In de meubelmakerij was de uitverkoopmaand een ware slachting geweest. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat had hij daar opgesloten gezeten met die oude dweil, die al boven op je sprong als je probeerde te ademen.

Eerlijk gezegd had hij wel een ideetje gehad: het kerkhof van Oriolo Romano schenden. Op papier was het een mooie actie, en als het op de juiste wijze werd uitgevoerd, kon het echt iets leuks worden. Maar bij nader inzien had hij toch maar besloten ervan af te zien. Voor het kerkhof was het een voortdurend komen en gaan van auto's, dus moest je er midden in de nacht naar binnen gaan. De muur eromheen was meer dan een meter tachtig hoog en was bedekt met flessenscherven. Bij de toegangshekken stonden altijd hangjongeren die elkaar daar ontmoetten en soms kwam er zelfs